Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE SUDA (šesto vijeće)

12. siječnja 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Članak 99. Poslovnika Suda – Porez na dodanu vrijednost – Direktiva 2006/112/EZ – Članci 2., 9., 26., 167., 168. i 173. – Odbitak pretporeza – Porezni obveznik koji istodobno obavlja i gospodarsku i negospodarsku aktivnost – Holding društvo koje svojim društvima kćerima besplatno pruža usluge“

U predmetu C-28/16:

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a koji je uputila Kúria (Vrhovni sud, Mađarska) odlukom od 7. siječnja 2016., koju je Sud zaprimio 18. siječnja 2016., u postupku

MVM Magyar Villamos Művek Zrt.

protiv

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság,

SUD (šesto vijeće),

u sastavu: E. Regan, predsjednik vijeća, J.-C. Bonichot i C. G. Fernlund (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: M. Bobek,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za MVM Magyar Villamos Művek Zrt., Sz. Vámosi-Nagy i P. Vaszari, *ügyvédek*,

— za mađarsku vladu, M. Bóra, G. Koós i Z. Fehér, u svojstvu agenata,

— za vladu Ujedinjene Kraljevine, J. Kraehling, u svojstvu agenta, uz asistenciju H. L. McCarthy, *solicitor*,

— za Europsku komisiju, V. Bottka i L. Lozano Palacios, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči obrazloženim rješenjem, sukladno članku 99. Poslovnika Suda,

donosi sljedeće

* * Jezik postupka: mađarski

Rješenje

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članaka 2., 9., 26., 167., 168. i 173. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL 2006., L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između MVM Magyar Villamos Művek Zrt. (u daljnjem tekstu: MVM) i Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebviteli Igazgatósága (Direkcija za žalbe nacionalne uprave za poreze i carine, Mađarska, u daljnjem tekstu: Porezna uprava) u pogledu prava MVM-a na odbitak ulaznog poreza na dodanu vrijednost (PDV) koji se odnosi na usluge primljene u korist njegovih društava kćeri.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Članak 2. stavak 1. Direktive 2006/112 propisuje:

„Sljedeće transakcije podliježu PDV-u:

[…]

(c) isporuka usluga uz naknadu na teritoriju određene države članice koju obavlja porezni obveznik koji djeluje kao takav;

[…].”

4 U skladu s člankom 9. stavkom 1. te direktive:

„‚Porezni obveznik’ znači svaka osoba koja samostalno provodi gospodarsku aktivnost na bilo kojem mjestu, bez obzira na svrhu ili rezultate te aktivnosti.

Sve aktivnosti proizvođača, trgovaca ili osoba koje pružaju usluge, uključujući rudarstvo i poljoprivredne aktivnosti i aktivnosti samostalnih profesija, smatraju se ‚gospodarskom aktivnošću’. Korištenje materijalne ili nematerijalne imovine radi ostvarivanja prihoda, na kontinuiranoj osnovi, posebno se smatra gospodarskom aktivnošću.”

5 Članak 26. stavak 1. navedene direktive predviđa:

„Svaka od sljedećih transakcija smatra se isporukom usluga uz naknadu:

[…]

(b) isporuka usluga koju besplatno obavlja porezni obveznik za svoju privatnu upotrebu ili upotrebu svojih namještenika ili, općenitije, za svrhe koje nisu poslovnog karaktera.”

6 Prema članku 167. iste direktive:

„Pravo na odbitak nastaje u trenutku kad nastaje obveza obračuna poreza koji se može odbiti.”

7 Članak 168. Direktive 2006/112 određuje:

„Ako se roba i usluge koriste u svrhu oporezovanih transakcija poreznog obveznika, porezni obveznik ima pravo, u državi članici u kojoj provodi predmetne transakcije, odbiti sljedeće od PDV-a koji je dužan platiti:

(a) PDV koji se mora platiti ili koji je plaćen u toj državi članici za isporuku robe ili usluga koje je za njega izvršio ili će ih izvršiti drugi porezni obveznik;

[…]”

8 Članak 173. stavak 1. te direktive propisuje:

„Za robu ili usluge koje porezni obveznik koristi kako u transakcijama iz članaka 168., 169. i 170. kod kojih postoji pravo na odbitak PDV-a, tako i u transakcijama kod kojih ne postoji pravo na odbitak, odbija se samo onaj dio PDV-a koji je razmjeran iznosu koji se može pripisati prvim transakcijama.

[…]”

Mađarsko pravo

9 Člancima 2., 6., 14., 119., 120. i 123. az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Zakon br. CXXVII iz 2007. o PDV-u) se u mađarski pravni poredak prenose članci 2., 9., 26., 167., 168. i 173. Direktive 2006/112. Tekst tih odredaba unutarnjeg prava je u biti identičan tekstu članaka navedene direktive koji se njima prenose.

Glavni postupak i prethodna pitanja

10 MVM je državno trgovačko društvo aktivno u energetskom sektoru. S jedne strane, ono iznajmljuje električne centrale i optičke mreže. S druge strane, vlasnik je više društava koja u prvom redu proizvode ili distribuiraju električnu energiju.

11 Zaključivši sa svojim društvima kćerima ugovor „o dominaciji”, po mađarskom pravu, MVM je uspostavio grupu društava priznatu na temelju istog prava (u daljnjem tekstu: grupa). Uspostava takve grupe nije međutim kao učinak imala stvaranje posebne pravne osobe niti je članove grupe lišila njihove pravne osobnosti. Usto, ti članovi nisu bili u sustavu podvrgavanja grupe PDV-u.

12 Spor u glavnom postupku se odnosi na odluku porezne uprave donesenu nakon kontrole prijava MVM-a koje su se odnosile na PDV za razdoblje od 2008. do 2010.

13 Tijekom tog razdoblja MVM je bio zadužen za strateško upravljanje grupom. U tu se svrhu koristio pravnim službama, upravom društva i odnosima s javnošću u korist, kao prvo, sebe samog jer su njegove usluge bile pružene u okviru njegove aktivnosti iznajmljivanja električnih centrala i optičkih mreža koje su kao takve podvrgnute PDV-u, kao drugo u korist čitave grupe i kao treće svakog člana te grupe. MVM je odbio PDV na sve svoje usluge. Međutim, iako su navedene usluge bile na korist cjelokupne grupe jer su se izravno odnosile na oporezive aktivnosti drugih članova te grupe, MVM za njih nije, uz nekoliko iznimki, izdao račune svojim društvima kćerima. MVM nadalje nije u okviru grupe odredio opću naknadu za svoje strateško upravljanje jer se ono provodilo besplatno.

14 Porezna uprava je smatrala da se PDV na pravne usluge, upravljanje društvom i odnose s javnošću mogao odbiti, na temelju Zakona br. CXXVII iz 2007. o PDV-u, samo ako je MVM koristio te usluge u svrhu isporuke robe odnosno pružanja usluga. Dakle, ta je uprava uskratila MVM-u pravo na odbitak

PDV-a na navedene usluge jer su se one koristile u korist drugih članova grupe odnosno jer se radilo o uslugama upravljanja društvom koje se osobito odnosilo na stjecanje udjela (u daljnjem tekstu: dotične usluge). Naime, u tim okolnostima porezna je uprava smatrala da je MVM krajnji korisnik tih usluga.

15 MVM je protiv te odluke porezne uprave podnio žalbu ističući da su dotične usluge bile sastavni dio općih troškova njegove oporezive aktivnosti jer on u svojstvu poreznog obveznika PDV-a ne izvršava nikakve aktivnosti izuzete od poreza. U okviru te žalbe MVM je također isticao da to što nije izdavao račune svojim društvima kćerima nije utjecalo na njegovo pravo na odbitak PDV-a.

16 Sud u prvom stupnju je odbio tužbu jer dotične usluge nisu bile korištene u svrhu izvršavanja aktivnosti podvrgnute PDV-u i jer nije postojalo pravo odbitka ulaznog PDV-a za te usluge.

17 MVM je pred sudom koji je uputio zahtjev, Kúrijom (Vrhovni sud, Mađarska), podnio kasacijsku žalbu.

18 Sud koji je uputio zahtjev tvrdi da se, tijekom razdoblja o kojem je riječ u predmetu u kojem je pred njim pokrenut postupak, MVM u pogledu izdavanja računa ponašao kao pasivno holding društvo jer mu njegova društva kćeri načelno nisu plaćala ništa osim dividendi, ali i kao aktivno u pogledu centraliziranog upravljanja aktivnostima grupe.

19 Međutim, taj sud primjećuje da je, s gospodarskog stajališta, izdavanje računa za usluge od strane holding društva njegovim društvima kćerima na razini grupe isključivo nacionalnih društava samo tehničko pitanje. To, međutim, ne može biti besplatno jer je MVM za usluge koje je navodno bez naknade pružio svojim društvima kćerima primio povećane dividende.

20 U tim je okolnostima Kúria (Vrhovni sud) odlučila prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li smatrati da je holding društvo koje ima aktivnu ulogu u upravljanju određenim poslovima društava kćeri ili cijele grupe društava, ali koje svojim društvima kćerima ne prevaljuje trošak usluga koje su mu izvršene u vezi s djelatnošću aktivnog holdinga kao ni pripadajući PDV, pasivni obveznik PDV-a što se tiče navedenih usluga?

2. Ako je odgovor na prvo pitanje potvrdan, može li aktivno holding društvo, i – ako može – na koji način, ostvarivati pravo na odbitak od PDV-a koji odgovara uslugama kojima se koristi, a koje su izravno povezane s oporezivanom gospodarskom djelatnošću nekih društava kćeri?

3. Ako je odgovor na prvo pitanje potvrdan, može li aktivno holding društvo, i – ako može – na koji način, ostvarivati pravo na odbitak od PDV-a koji odgovara uslugama korištenima u interesu cijele grupe društava?

4. Razlikuju li se odgovori na prethodno navedena pitanja, i – ako je to tako – u kojoj mjeri, ako aktivno holding društvo društvima kćerima ispostavlja račune za navedene korištene usluge kao za posredničke usluge?”.

O prethodnim pitanjima

21 Sukladno članku 99. Poslovnika Suda, kad je pitanje postavljeno u prethodnom postupku jednako pitanju o kojem je Sud već odlučivao, kad se odgovor na takvo pitanje može jasno izvesti iz sudske prakse, ili kad odgovor ne ostavlja mjesta nikakvoj razumnoj sumnji, Sud može u svakom trenutku na prijedlog suca izvjestitelja i nakon što sasluša nezavisnog odvjetnika odlučiti obrazloženim rješenjem.

22 U ovom predmetu valja primijeniti tu odredbu.

23 Svojim četirima pitanjima koja valja razmotriti zajedno sud koji je uputio zahtjev u biti pita trebaju li se članci 2., 9., 26., 167., 168. i 173. Direktive 2006/112 tumačiti na način da se zadiranje holding društva, kao što je slučaj u glavnom postupku, u upravljanje njegovim društvima kćerima, ako potonjima nije izdalo račun ni za usluge koje je steklo u korist cjelokupne grupe društava odnosno za određena društva kćeri ni za pripadajući PDV, može smatrati „gospodarskom aktivnosti" u smislu te direktive koja dovodi do prava na odbitak ulaznog PDV-a za te usluge.

24 Uvodno valja podsjetiti da se, iako je Direktivom 2006/112 PDV-u dodijeljeno vrlo široko područje primjene, taj porez odnosi samo na gospodarske djelatnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 29. listopada 2009., Komisija/Finska, C-246/08, EU:C:2009:671, t. 34. i navedenu sudsku praksu). Naime, iz članka 2. te direktive proizlazi da od usluga pruženih na području države članice PDV-u podliježu samo one isporučene uz naknadu na teritoriju određene države članice koju obavlja porezni obveznik koji djeluje kao takav.

25 U tom je pogledu Sud već presudio da se, općenito, aktivnost kvalificira kao gospodarska ako je kontinuirane naravi i obavlja se za naknadu koju prima osoba koja je obavila transakciju (presuda od 29. listopada 2009., Komisija/Finska, C-246/08, EU:C:2009:671, t. 37. i navedena sudska praksa).

26 Također valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, pravo na odbitak PDV-a iz članka 167. i onih koji ga slijede u Direktivi 2006/112 čini temeljno načelo zajedničkog sustava PDV-a i načelno se ne može ograničiti. To se pravo ostvaruje odmah za sve poreze koji su teretili ulazne transakcije (vidjeti u tom smislu presudu od 15. rujna 2016., Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C-516/14, EU:C:2016:690, t. 37. i 38. kao i navedenu sudsku praksu).

27 Svrha je režima odbitaka u cijelosti rasteretiti poduzetnika tereta PDV-a, dugovanog ili plaćenog u okviru svih njegovih gospodarskih djelatnosti. Zajednički sustav PDV-a jamči neutralnost oporezivanja svih ekonomskih aktivnosti, ma kakvi bili njihovi ciljevi ili rezultati, pod uvjetom da su načelno same spomenute aktivnosti podvrgnute PDV-u (presuda od 15. rujna 2016., Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C-516/14, EU:C:2016:690, t. 39. i navedena sudska praksa).

28 Kada je riječ o materijalnim uvjetima koji moraju biti ispunjeni za nastanak prava na odbitak, Sud je presudio da iz članka 168. točke (a) Direktive 2006/112 proizlazi da robu ili usluge na kojima temelji to pravo porezni obveznik mora koristiti za potrebe svojih vlastitih izlaznih oporezivih transakcija i da ulaznu isporuku tih roba ili usluga mora izvršavati drugi porezni obveznik (presuda od 15. rujna 2016., Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C-516/14, EU:C:2016:690, t. 40. i navedena sudska praksa).

29 U tom pogledu valja podsjetiti da, da bi se PDV odbio, sve ulazne transakcije moraju predstavljati izravnu i neposrednu vezu s izlaznim transakcijama koje daju pravo na odbitak. Dakle, pravo na odbitak PDV-a na stjecanje robe ili usluga pretpostavlja da su troškovi izvršeni za stjecanje istih dio konstitutivnih elemenata cijene operacijâ koje se izlazno oporezuje, a što otvara pravo na odbitak (presuda od 16. srpnja 2015., Larentia + Minerva i Marenave Schiffahrt, C-108/14 i C-109/14, EU:C:2015:496, t. 23. i navedena sudska praksa).

30 Što se tiče, posebice, prava na odbitak holding društva, Sud je već presudio da takvo društvo čiji je jedini cilj stjecanje udjela u drugim poduzećima bez izravnog ili neizravnog zadiranja u upravljanje tim društvima nije ni obveznik PDV-a u smislu članka 9. Direktive 2006/112, niti ima pravo na odbitak prema članku 167. ove direktive, uz poštovanje prava da to holding društvo drži udjele u svojstvu vlasnika udjela ili člana (presuda od 16. srpnja 2015., Larentia + Minerva i Marenave Schiffahrt, C-108/14 i C-109/14, EU:C:2015:496, t. 18. i navedena sudska praksa).

31 Sama činjenica stjecanja ili držanja udjela ne treba se smatrati gospodarskom djelatnošću u smislu Direktive 2006/112 na temelju koje imatelj udjela ostvaruje svojstvo poreznog obveznika. Naime, sama činjenica stjecanja financijskog udjela u drugim poduzećima ne predstavlja korištenje imovine kojom se

ostvaruju prihodi na kontinuiranoj osnovi jer eventualna dividenda, plod tog udjela, proizlazi iz same činjenice vlasništva imovine (presuda od 16. srpnja 2015., Larentia + Minerva i Marenave Schiffahrt, C-108/14 i C-109/14, EU:C:2015:496, t. 19. i navedena sudska praksa).

32 Drugačije je kada udjel sadržava izravno ili neizravno zadiranje u upravljanje društvima u kojima su stečeni udjeli, ne dovodeći u pitanje prava imatelja udjela kao dioničara ili člana (presuda od 16. srpnja 2015., Larentia + Minerva i Marenave Schiffahrt, C-108/14 i C-109/14, EU:C:2015:496, t. 20. i navedena sudska praksa).

33 U tom pogledu iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da zadiranje holding društva u upravljanje društvima u kojima ima udjele predstavlja gospodarsku djelatnost u smislu članka 9. stavka 1. Direktive 2006/112 u mjeri u kojoj uključuje provedbu transakcija koje podliježu PDV-u u smislu članka 2. ove direktive, kao što su obavljanje upravnih, financijskih, trgovačkih i tehničkih usluga holding društava njihovim društvima kćerima (vidjeti u tom smislu presudu od 16. srpnja 2015., Larentia + Minerva i Marenave Schiffahrt, C-108/14 i C-109/14, EU:C:2015:496, t. 21. i navedenu sudsku praksu).

34 Slijedi da se jednostavno zadiranje holding društva u upravljanje svojim društvima kćerima, bez provedbe transakcija podvrgnutih PDV-u na temelju članka 2. Direktive 2006/112, ne može smatrati „gospodarskom aktivnosti" u smislu članka 9. stavka 1. te direktive (vidjeti u tom smislu rješenje od 12. srpnja 2001., Welthgrove, C-102/00, EU:C:2001:416, t. 16. i 17.). Međutim, takvo upravljanje nije obuhvaćeno područjem primjene Direktive 2006/112.

35 U ovom slučaju, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da MVM tijekom razdoblja o kojem je riječ u predmetu u glavnom postupku općenito nije primao nikakvu naknadu od svojih društava kćeri za centralizirano upravljanje aktivnostima grupe. Dakle, sukladno prethodnim razmatranjima, valja ustvrditi da se zadiranje MVM-a u upravljanje njegovim društvima kćerima ne može smatrati „gospodarskom aktivnosti", u smislu članka 9. stavka 1. Direktive 2006/112, koja bi mogla biti obuhvaćena područjem primjene te direktive.

36 Međutim, Sud je već presudio da ulazni PDV koji se odnosi na rashode koje ostvari porezni obveznik ne podliježe odbitku ako se odnosi na aktivnosti koje zbog svoje negospodarske prirode ne potpadaju pod područje primjene Direktive 2006/112 (presude od 13. ožujka 2008., Securenta, C-437/06, EU:C:2008:166, t. 30., i od 29. listopada 2009., SKF, C-29/08, EU:C:2009:665, t. 59.).

37 Iz toga proizlazi da MVM ne može biti korisnik prava na odbitak PDV-a plaćenog za dotične usluge jer su one vezane uz transakcije koje nisu obuhvaćene područjem primjene Direktive 2006/112.

38 Ta se tvrdnja ne dovodi u pitanje činjenicom da je MVM izvršavao druge aktivnosti kao što su najam električnih centrala i optičkih mreža jer se čini da dotične usluge nisu bile neposredno i trenutno u vezi s bilo kakvom oporezivom gospodarskom aktivnosti navedenom u točki 29. ovog rješenja, što međutim treba provjeriti sud koji je uputio zahtjev.

39 U tom pogledu valja istaknuti, kao što je Sud već presudio u točki 24. presude od 16. srpnja 2015., Larentia + Minerva i Marenave Schiffahrt (C-108/14 i C-109/14, EU:C:2015:496), da se priznaje pravo poreznog obveznika na odbitak čak i kad ne postoji neposredna i trenutna veza između određene ulazne i jedne ili više izlaznih transakcija na temelju kojih se ostvaruje pravo na odbitak, kada troškovi predmetnih usluga čine dio općih troškova potonjeg pa su kao takvi sastavni elementi cijene robe i usluga koje isporučuje. Naime, takvi troškovi održavaju neposrednu i trenutnu vezu s ukupnom gospodarskom djelatnošću poreznog obveznika.

40 U ovom je slučaju nesporno da je tijekom razdoblja o kojem je riječ u predmetu u glavnom postupku MVM obavljao oporezivu gospodarsku aktivnost, odnosno najam električnih centrala i optičkih mreža. Međutim, čini se malo vjerojatno da su dotične usluge, odnosno usluge pružene u korist drugih

članova grupe i usluge upravljanja društvom koje se osobito odnose na stjecanje udjela, mogle imati neposrednu i trenutnu vezu s tom aktivnosti najma, ako se razmotri u potpunosti, što treba provjeriti sud koji je uputio zahtjev.

41 Usto, MVM u svojim očitovanjima podnesenima Sudu ističe da je od 1. siječnja 2015. stvorio profitnu maržu na transakcijama strateškog upravljanja društvima koja su bila dijelom grupe.

42 U tom pogledu dovoljno je ustvrditi da, čak i u slučaju kad se to upravljanje od tog datuma treba smatrati gospodarskom aktivnosti, troškovi prijavljeni između 2008. i 2010. za dotične usluge ne mogu biti sastavni elementi cijene tih novih oporezivih transakcija i ne mogu dovesti do prava na odbitak PDV-a.

43 MVM je također pred Sudom isticao da su dotične usluge bile u interesu grupe i da su te usluge imale vezu s gospodarskim aktivnostima cijele grupe jer su društva kćeri obavljala aktivnosti koje su dovodile do prava na odbitak.

44 Međutim, u konkretnom slučaju valja istaknuti da nemogućnost odbitka PDV-a na dotične usluge proizlazi iz odluke MVM-a da članovima grupe ne izda račun za usluge upravljanja.

45 U tom je pogledu dovoljno podsjetiti da su poduzetnici općenito slobodni u izboru organizacijskih struktura i transakcijskih modaliteta za koje smatraju da najbolje odgovaraju njihovim aktivnostima (vidjeti u tom smislu presudu od 12. rujna 2013., Le Crédit Lyonnais, C-388/11, EU:C:2013:541, t. 46.) i, s druge strane, da načelo porezne neutralnosti ne pretpostavlja da porezni obveznik koji ima izbor između dvije transakcije može izabrati jednu i zahtijevati učinke druge (presuda od 9. listopada 2001., Cantor Fitzgerald International, C-108/99, EU:C:2001:526, t. 33.).

46 Konačno, iako sud koji je uputio zahtjev na temelju ispitivanja predviđenog u točkama 38. i 40. ovog rješenja mora utvrditi da su neke određene usluge o kojima je riječ katkad u vezi s gospodarskim i negospodarskim aktivnostima MVM-a, valja podsjetiti da odredbe Direktive 2006/112 ne obuhvaćaju pravila koja se odnose na metode ili kriterije koje su države članice dužne primijeniti kada donose odredbe o raspodjeli iznosa plaćenog pretporeza ovisno o tome odnose li se troškovi na gospodarske ili negospodarske djelatnosti (presuda od 13. ožujka 2008., Securenta, C-437/06, EU:C:2008:166, t. 33.).

47 U tim okolnostima, i da bi porezni obveznici mogli izvršiti potrebne obračune, na državama je članicama da ustanove odgovarajuće metode i kriterije poštujući načela na kojima se temelji zajednički sustav PDV-a. Države članice osobito trebaju izvršavati ovlast ocjene na način koji jamči da se taj odbitak primjenjuje samo na dio PDV-a koji je proporcionalan iznosu koji se odnosi na transakcije koje dovode do prava na odbitak. Trebaju dakle osigurati da izračun udjela gospodarskih i negospodarskih djelatnosti objektivno odražava stvarni dio ulaznih troškova za svaku od tih dviju djelatnosti (presuda od 13. ožujka 2008., Securenta, C-437/06, EU:C:2008:166, t. 34. i 37.).

48 S obzirom na prethodna razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti da se članci 2., 9., 26., 167., 168. i 173. Direktive 2006/112 trebaju tumačiti na način da, budući da se zadiranje holding društva, kao što je slučaj onoga u glavnom postupku, u upravljanje njegovim društvima kćerima, ne može smatrati „gospodarskom aktivnosti” u smislu te direktive jer potonjima nije izdalo račun ni za usluge koje je steklo u korist cjelokupne grupe društava odnosno za određena društva kćeri, ni za pripadajući PDV, takvo holding društvo ne može biti korisnik odbitka ulaznog PDV-a za te primljene usluge jer su one u vezi s transakcijama koje nisu obuhvaćene područjem primjene te direktive.

Troškovi

49 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (šesto vijeće) odlučuje:

Članci 2., 9., 26., 167., 168. i 173. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost trebaju se tumačiti na način da, budući da se zadiranje holding društva, kao što je slučaj onoga u glavnom postupku, u upravljanje njegovim društvima kćerima, ne može smatrati „gospodarskom aktivnosti" u smislu te direktive jer potonjima nije izdalo račun ni za usluge koje je steklo u korist cjelokupne grupe društava odnosno za određena društva kćeri, ni za pripadajući porez na dodanu vrijednost, takvo holding društvo ne može biti korisnik odbitka ulaznog poreza na dodanu vrijednost za te primljene usluge jer su one u vezi s transakcijama koje nisu obuhvaćene područjem primjene te direktive.

Potpisi